

Skidstudier i Alperna

Mot avgrunden med snälltågsfart.
Rimfors berättar.

LUZZI FÖEGER, en av Arlberg-skolans och Österrikes förnämsta slalom- och utförlöpare, efter en stäm-Kristiania åt höger.

De svenska slalomlöparna kaptan Rimfors och löjtnant Bergman ha nu installerat sig i S:t Anton am Arlberg i Alperna och börjat träningen för de stundande ISF-tävlingarna i slalom och utförlöping, där de sannolikt bli deltagare. Kaptan Rimfors berättar här nedan sina första intryck av "akrobatskidningen" i S:t Anton-lägret:

Efter den långa resan, vilken gått över München och fjolårets ISF-stad Innsbruck, äro nu Bergman och jag sedan två dagar installerade här i Arlberg. I denna ur skidlöpningssynpunkt så enastående terräng ha vi sedan fått tillfälle att inhämta många goda lärdomar. Vad som utom den storslagna bergsnaturen först slår oss äro **b r a n t e r n a**. Icke så att vi i Sverige skulle sakna lika brant terräng. Det ha vi nog på sina ställen, men endast i form av små knallar. Här finnas exempelvis kilometerlånga lutningar på 30—40 grader, vilka på en medelsvensk omedelbart skulle åstadkomma svindel vid blotta tanken att fara utför på skidor. Till och med vi, som dock äro tämligen vana enligt svenska begrepp, känna en viss tveksamhet när vår lärare, Luggi Foeger, i täten för sin 15-mannagrupp, där vi även ingå, som en den naturligaste sak i världen sätter i väg och försvinner i djupet. Den hårda farten frestar oerhört på benstommen, ledgångarna och muskulaturen. Ty här gäller att hålla 80—90 km:s fart inte blott några sekunder, utan 5—10 min. I sträck med skarpa riktningsändringar med hänsyn till terräng- och snöförhållanden inlagda i rätt tid. Skulle man misslyckas betyder en kullerbytta i regel en fortsatt färd som ett kולי ett gott stycke eller också stor risk att komma i någon avgrund. Givet är att tekniken för sådana

utförlöpare måste vara högt uppdriven. Här i S:t Anton har också en särskild stil under Hannes Schneiders inflytande utvecklats. Denna teknik är någonting alldeles speciellt och torde hittills knappast kunna lära någon annanstans än här, ehuru den mest utmärkande rörelsen närmast är att hänföra till vad vi kalla stäm-Kristiania.

Därnäst lägger man märke till hur jämnt och fint det tjocka snölagret täcker marken. Ännu ha vi ej känt en vindpust, och solen lyser nu lika skarp som vid påsk i Jämtland.

För att komma upp på höjderna använder man sig om möjligt av bussar, vilka föra oss från S:t Anton på 1.300 m. höjd till exempelvis S:t Christoph på 1.800 m., varifrån man fortsätter på skidor upp till exempelvis Galzig på 2.300 m. Härvid användas åtta "Felle" under skidorna. Bergman och jag ha inga sådana, men vi ha hittills med lämplig vallning och svensk gåteknik uppför klarat stigningarna bättre än de övriga, vilket för övrigt gjort oss smått ryktbara här. Någon slätlöpnings teknik existerar ej enligt våra svenska begrepp, ehuru man dock tar sig fram relativt bra. Bristen på större plana markytor gör att man ej håller har något större behov av snabb slätmarksflyttning. Den stora slalomspecialisten Rudi Matt, som skall träna oss nästa vecka, skall emellertid delta i ISF-tävlingarna i Sollefteå bl. a. på 18 km. för att studera vår längdlöpningsteknik. Ehuru man väl kan vänta att Arlbergskolan därefter säkerligen kommer att vetenskapligt analysera vår slätlöpnings- och terränglöpnings teknik, torde dock det faktum kvarstå att vår svenska terrängteknik kan tillgodogöra sig en hel del från Arlbergskolan, även om denna mest sysslar med extrem slalom- och utförlöping.

O. Rimfors.